

**Даліла з Реліктової долини.
жіночий детектив із львівською
душею**

Ольга Ваккаус

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.
Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Ольга Ваккаус

Даліла з Реліктової долини

Жіночий детектив із львівською душею

Серію «Детективна агенція ВО» засновано 2016 року

Холодний, фантасмагоричний лютий завдовжки в рік проживають українці від часу повномасштабного нападу російських агресорів, та, насправді, кривава війна триває з 2014 року, відколи анексовано Крим. Кордон проліг не лише по випаленому сонцем та висушеному пронизливими вітрами Перекопському перешийку – через розбіжності в політичних поглядах вбито клин ненависті між близькими людьми, відбуваються битви на полі бою, в інформаційному просторі й на тонкому (енергетичному) рівні.

Головна героїня містичного детективу Дарина-Даліла — майбутня хранителька Реліктової долини, кримського «місця сили». Сеї (Провідники з паралельного світу) готують її до виконання цієї місії, проте на перешкоді світлим силам постає Вселенське Зло. Приїхавши до Львова на Різдвяні свята, 24 лютого 2022 р. Дарина несподівано опиняється в тиловому місті воюючої України. Життя дівчини кардинально змінюється: безперервний потік шокуючих подій, переживання на межі відчаю та надії спричиняють її духовну трансформацію. Чи подужає Дарина ворогів і яку роль в її житті відіграє Самсон? Відповідь знайдете в написаній у режимі реального часу хроніці війни, містичному жіночому детективі із львівською душею.

Охороняється законом про авторське право.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна,
46008.

У випадку побажань та претензій звертатися: т/ф (0352) 520 607
office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»: www.bohdan-books.com
mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

Розділ 1.

Таємниці Реліктової долини

Даринка змалечку відрізнялася від однолітків якоюсь тремтливо-лагідною, незахищеною бронєю агресивності чи то байдужості, дивакуватістю. Висловити враження від спілкування з нею — по-бабському прямо та водночас завуальовано (так, щоб не можна було поскаржитися до управління культури) одного недоброго ранку дозволила собі вчителька музичної літератури. У вікна кабінету теоретичних дисциплін музичної школи наполегливо заглядала кучерява квітуха акація, духмяно-п'яний запах її не давав учням зосередитися — от і відмінниця Даша «залипла» поглядом у вікні... Адріана Владиславівна досі не мала нагоди «підкусити» ученицю — обдаровану старанну Дарію вважали гордістю музичної школи їхнього затрапезного тихого приморського селища.

Відпочивальникам здається, що на південному узбережжі благословенного Криму завжди свято. Денну спеку легко вгамувати в морських хвилях, увечері розслаблених людей огортає приємна прохолода, принесена гірським вітерцем, на кожному кроці звучить музика, смакує джанкойське морозиво, куплене у крамничці, біля

котрої на кипарисовій алеї стоїть скульптура різнокольорової корови, чи замовлене у кафе на пляжі — тішся, лови кайф! А ще повноцінному відпочинкові сприяють соковиті, напоєні сонцем фрукти, невимушене спілкування, атракціони для дітей та вишуканий місцевий «мускат» або правдиве (витримане безпосередньо у пляшках, а не сурогатне, із чанів) шампанське з Голицинських підвалів.

Омана, блеф, театралізація. Єдиною визначною пам'яткою (та й то її створила природа) цієї діри є море. І розваги тут відбуваються лише в «сезон» — золотий період життя мешканців, які можуть наростити фінансовий «жирок» на зимовий період. Щодо культурного життя... Влітку «чос» кримським узбережжям роблять московські попспіваки (переважно ті, котрі давно, як то мовиться, вийшли в тираж) — грубенькі дядечки з бойз-бендів дев'яностих, чиї пивні черевця кумедно трусяться під час козлиних стрибків підстаркуватих «хлопчаків» по сцені селищного Будинку культури чи санаторного клубу.

Ну, яке тут може бути кар'єрне зростання для академічної музикантки, яке богемне життя?! О, не про таку кар'єру мріяла Адріана, одна з найперспективніших студенток консерваторії, не про таку! Її гарне личко з високими вилицями усі роки навчання в консі зверхньо поглядало на студентську юрбу з дошки пошани, старий професор Отокольський цілував на випускному їй руки та просив залишитися у старовинному місті на заході України, а вона... Як остання дурепа, безтямно закохалася у веселого кримського парубка, з яким познайомилася в Моршині, куди їздила з одноклассниками на Новорічні свята, й от уже сімнадцять років навчає «туманів сімнейцятих» у цьому тихому болотці.

Ні, в курортний сезон селище, звичайно, оживає — сяє вогнями, висвітує шлягерами з відчинених вікон, звабливо дихає морським бризом, а от у міжсезоння постійно зашмаркана та нещасна Адріана

сумно чекає із крижаного моря погоди, та й не тільки її — натхнення, доброго гумору і, чого таїти, простого жіночого щастя. Балагур (по-галицькому батяр) Женька виявився геть непридатним до сімейного життя — замолоду полюбляв веселі компанії, алкоголь та безтурботне жіноче товариство. Усіх цих вигод із травня до листопада на морському узбережжі — до колько ' ру, до вибо ' ру.

Строга, гордовита, холоднувата Адріана розчарувала свого палкого чоловіка вже у перший рік сімейного життя — закоханість в обох поступово випарувалася в рутині побуту, гормональне піднесення дружини поступово спало, і вона вже не тішилася невгамовності палкого чоловіка — головний біль став надокучливим лейтмотивом їхнього інтимного життя. Та Женька з цього приводу ніколи не сумував: на пляжі прилипав оком до чергової жіночки з апетитними формами і знімав з пускового гачка стандартний ритуал зваблення. Чоловік не заморочувався з упаданням — квіти, фрукти, кримське вино і танці на відкритій естраді місцевого кафе майже стовідсотково першого ж вечора закінчувалися палкими поцілунками на пляжі. А далі — справа техніки.

Адріані «сарафанне радіо», звісно, приносило звістки про чергові подвиги Женьки на любовному фронті, та вона, зіцівши зуби, мовчала. Мовчала і терпіла, бо просто не могла повернутися до свого села біля Львова переможеною, зневаженою та розтоптанною. У відпустки на малу батьківщину вона приїжджає розфуфреною, з важкими золотими прикрасами на шиї, випещених руках й у вухах і казочками про безтурботне життя на південному березі Криму.

— Так, живу на курорті. Женька мене буквально носить на руках. Купання у місячному сяйві серпневої ночі — це, скажу вам, казка... — і скромно замовчує, що чоловік купає у теплих, лагідних морських хвилях не її, а чергову довгокосу ундину, та й симфонія,

про написання котрої рік за роком розповідає родині та знайомим, насправді далі восьмої лінійки партитури не просунулася. Але ж як зізнаєшся цим заздрісним селякам у повному своєму фіаско — от і розповідає щороку казочку про білого бичка, придумуючи щоразу якісь схожі на правду подробиці.

Отут вона успішна — у випишуванні на полотні своєї брехливої саги нюансів почуттів, мелізмів життєвих задоволень: одного року повідала про катер, який придбали восени і на якому полюбляють вирушати на морські прогулянки до Голицинського гроту та вздовж узбережжя (живописала і про марку улюбленого вина, і про сорти сиру та винограду, якими смакували зі Женчиком напередодні її від'їзду на материкову Україну); іншого року хвалилася шале в горах (насправді сфотографувала з різних ракурсів задля цієї містифікації будиночок колеги)...

Наївні селяки ковтали у попередні роки наживку і люто заздрили успішній землячці, вона ж, знявши увечері макіяж і маску щасливої кобіти, гірко, беззвучно плакала в подушку. Ще й, як на гріх, довколишні безупинно допитувалися у неї замолodu, коли ж, нарешті, знайдеться у них з Євгеном дитятко — а воно так і не знайшлося, попри всі Адріаніні молитви і старання лікарів. Не допомогли й купання у крижаній воді високогірного монастиря над Алуштою.

— Ну, не всім Боженька дає дітей, змиріться, Адріаночко. Або ще варіант — усиновіть дитину. Не повірите, скільки я знаю випадків, коли після такого благого вчинку пара зачинала й народжувала біологічно своє дитя. Наука не все може пояснити — практика інколи демонструє неймовірні дива! — переконувала її сивувата моложава гінекологиня з іскристими добрими очима, однак Адріана і думки не припускала, що піклуватиметься про чужу, не подібну на неї, отже, осоружну дитину. Ще чого! Ану ж обране у дитбудинку дитя — плід кохання якоїсь вокзальної

синявки і торчка?! Зрозуміло, яка може бути спадковість у викинутого на звалище життя, небажаного біосміття!

Женя (рідкісний випадок!) підтримав дружину:

— Гени пальцем не заткнеш! Ще чого бракувало — щоб я годував чужу дитину! Є держава, нехай вона і розгрібає... Я що, лох?! Як із куца чималі податки сплачую, на них нехай і утримують цих байстрюків...

Так вони і жили — двоє чужих людей, сусіди по квартирі. Творчість не пішла — натхнення, що фонтанувало в юності джазовими п'єсами, романсами, симфонічними замальовками, рік за роком стишувалося, аж доки зовсім не зникло. Так блаженське джерело з часом мілішає та уповільнює плин прозорої, холодної води, доки зовсім не зникне, залишивши по собі невеличку, не відразу помітну здалеку ділянку вогкої глини. Юнкою Адріана подавала надії, але її студентські твори так і залишилися тільки несміливою пробою пера, не трансформувавшись у зрілу, самотню творчість маститого митця.

Не зуміла, не змогла, не подужала... Мабуть, саме тому її дратувало це смагляве шмаркате дитинча зі сумними карими очима сарни: відгороджена од світу своєю самотністю, постійно занурена у недитячі думки, огорнута тремтливо-бузковою аурою емпатійності — про таких кажуть: «Не від світу цього». Шалено талановита (це Адріана зрозуміла ще на прослуховуванні) абсолютниця зі зрілою душею сформованого композитора, яка вже у молодших класах безпомилково визначала сольюючий інструмент у складних симфонічних полотнищах, на ізі писала музичні диктанти будь-якої складності, вільно імпровізувала за фортепіано і майже блискавично вивчала напам'ять складні, як на її вік, п'єси.

От тепер Адріана помститься цій малявці й за свої посередність та професійну нікчемність, і за власну в'янучу красу (глибокі «злі» зморшки вчительки гротескно контрастують із розквітаючою

вродою Дарини, її учениці). Викладати Адріана не любить, тож так цього і не навчилася; знання учні отримують не завдяки, а всупереч її урокам, не виросла з неї і справжня композиторка... Сьогодні на уроці музичної літератури йдеться про оперу Модеста Мусоргського «Борис Годунов». Адріана щоразу нервує, коли їй доводиться викладати важкуватий для дитячого сприйняття матеріал про досить-таки непростий період російської історії часів царювання царя Бориса...

— Зверніть увагу на слова Юродивого:

«Лейтесь, лейтесь, слезы горькие —

Плачь, плачь, душа православная...» Дарино, чуєш мене?! Гадаю, ти, як ніхто інший, розумієш, про що говорить Юродивий, чи не так?! — у свою репліку Адріана вклала весь сарказм, усю приховану роками заздрість та ненависть до цієї шмаркачки.

Даринка смикнулася, наче від удару струмом, із дитячим розпачем, попри переляк, проникливо заглянула вчительці в очі. Наштовхнулася на зневажливу порожнечу її зіниць, вольовим зусиллям опанувала себе й відповіла:

— Юродивий відчуває тонкі вібрації інформаційного енергетичного поля — відповідно, зчитує доступну йому інформацію. На думку довколишніх, він має дар передбачення, тому люди дослухаються до слів «Божого чоловіка» — так, як було у давнину з Піфією... Кривавий злочин Бориса Годунова...

— Що ти верзеш! — слова учительки шмагнули, наче різкою, по вухах Дарини, дівчинка зіщулилася від потужного та підступного енергетичного удару, задихнулась од раптової нестачі повітря. Останнє, що зауважила перед тим, як знепритомніти, — перед її очима заклопочився, повільно поплив туман кольору щойно розквітлої лаванди.

Отямилася вона від різкого запаху нашатирю. Додому йшла в супроводі мами, яка прибігла на виклик переляканої несподіваною

реакцією учениці на підступний словесний випад Адріани Владиславівни. Втім, Адріана не попросила вибачення за свою підлість (адже знала про надчутливість Даші, її часті запаморочення), а сухо констатувала:

— Не думаю, що дитині з неврологічними проблемами варто поєднувати навчання в загальноосвітній та музичній школах...

Додому мати й донька йшли повільно, тіньовою стороною вулиці. Юля підтримувала Даринку під руку, час од часу напувала її м'ятним відваром з льодом із пластикової пляшечки.

— Маленька, такий напад уже не вперше... Може, ляжеш до лікарні на обстеження? Не подобається мені це, ой, не подобається... — Юля затерпала від думки, що її дитина щойно була на межі життя та смерті.

— Мамуню, я більше до музичної школи не піду...

— Як це — не підеш?! Що ти таке говориш? Навіть не думай! Ти обдарована, крихітко моя, твій талант — один на тисячу, і закопувати його в землю — гріх! Забула, як хвалили тебе на минулому академконцерті й Ірина Леонідівна, й Тетяна Володимирівна. Армен Давидович обожнює тебе, ясочко. Тобі згори подаровано виняткові здібності, доню. Маєш особливий дар, і якщо занапастиш його, тобі цього не пробачать... Дариночко, ти це розумієш?!

— Розумію, але до музичної більше не піду. Вона випиває з мене енергію, мамусю, я можу цього одного дня не витримати...

— Адріана?! Не хвилюйся, знайдеться управа на цю бездару! Я до республіканського управління дійду, треба — до Києва достукаюся, але її покарають, от побачиш!

— Не треба, мамусю, Адріана Владиславівна нещасна, тому і зла.

— Але ж ти від цього не маєш страждати, хіба не розумієш?!

— Розумію. А я і не страждатиму. Просто покину музичну школу.

— Даринко, себе чуєш? Ти готова здатися, покинути заняття, до яких маєш хист, на догоду нікчемній бабі?!

— Не говори так, мамусю, це непедагогічно, — вперше за всю розмову всміхнулася Дарина, і неньці відлягло від серця.

— Знаю, знаю, що непедагогічно, пробач мені за те, що нівелюю у твоїх очах світлий образ педагога, наставника молоді, — підхопила гру Юля, і вони з донькою заливчасто засміялися.

— Мамо, напевно, я не піду більше до музичної школи — все, що могла, звідти взяла...

— Тобі треба отримати свідоцтво — необхідний для вступу документ, хіба не розумієш...

— А хто тобі сказав, що я вступатиму до музичного вишу?! — Даринка таки вміє приголомшити! Юля від несподіванки аж присіла на замшлий валун, її очі, здалося, ще мить — і вилізуть із орбіт. У голові запульсував ниючий, гарячий біль — привіт, мігрене!

— А куди ж іще?! Куди вступатимеш, якщо не до музичного коледжу?

— Мамо, я хочу стати журналісткою.

— От, маєш! Дитино, ти мене так до інфаркту доведеш, — Юлія витерла тильним боком долоні піт із чола і знеможено видихнула. Донька змалечку тримає її у тонусі, примушуючи постійно хвилюватися за худеньке, хворобливе тільки єдиної дитини та її вразливу душу. «Її стан — на межі... Треба берегти психіку дитини... Уявні друзі в такому віці — це норма, але спостерігайте за Дариною — важливо, щоб вона не «загралася». У старшому віці — видіння та голоси в голові... Самі розумієте», — уривки розмови зі стареньким професором спливали в пам'яті Юлі, й вона з острахом зиркнула на доньку. Бліденька, під очима — синці, підкушує губу... Як же шкода її, як же лячно за свою кровиночку — вимолене,

вистраждане єдине дитя!

...Музичну школу Дарія таки закінчила — щоправда, екстерном, Юлі вдалося наполягти на цьому. Вони з Дариною прийшли до директора музичної школи наступного після інциденту з Адріаною дня. Почувши про бажання Юлі написати відповідну заяву, той у розпачі перекинув підставку, і гостро заточені прості олівці, гумки, стругачки розлетілися по мармуровій стільниці. Усе селище знає про дивакувату звичку Армена Давидовича підбирати на вулиці загублені олівці та гумки. Приладдя, що забудькуваті учні необачно «посіяли» у школі, прибиральниці зносять до директорського кабінету, й діти знають, куди бігти, якщо не мають чим писати на уроках сольфеджіо.

Це загальновідомий пунктик Армена Давидовича — гостро підстругувати різномасті олівці, відмивати із господарським милом та вимочувати в гасі гумки-стирачки, любовно викладати реанімоване приладдя у масивній різьбленій підставці та, коли після несміливого стуку в двері до кабінету просовується вихраста хлоп'яча чи мила дівчача голівка, провіщати:

— Чого бажаєте?

— Та... Олівець забув... Дайте, будьте ласкаві!

— Голова-два-вуха, і чим ти думав (думала), коли йшов (йшла) на урок?!

Дівчатка, зазвичай, мовчать та знічено опускають очі, хлопчики ж намагаються виправдатися:

— Та... Я мав, чесно-чесно, на минулому уроці ще писав — таким, фіолетовим, із гумкою на кінці...

— Шукай свій фіолетовий, із гумкою на кінці, — широким жестом Армен Давидович заохочує неорганізованого учня до пошуків пропажі серед різноманіття дбайливо підібраних і власноруч ретельно заточених олівців. Інколи ці пошуки увінчуються успіхом, і тоді щасливий власник грифельної згуби,

подякувавши добряку-директорові, біжить вписувати до нотного зошита черговий інтервал чи акорд. Та частіше означений олівець не знаходять. Ну, от, бувають такі чудеса: як крізь землю провалився — чи, може, осів у сумці неухажного товариша по парті?..

Музиканти — вони такі: забудькуваті, з фіалками в голові... Тоді директор пропонує учневі обрати олівець або гумку, які подобаються — дивакуватий Армен Давидович упевнений, що тільки так до дитини прийде натхнення. Лише за допомогою приємного, «свого» олівчика дитя навчиться азам теорії музики, щоби згодом (дасть Бог!) за допомогою іншого, відшліфованого пальцями, спрацьованого і багато разів загостреного олівця, котрий надійно ляже в руку, написати ангельську музику. Музику на віки.

Ніхто — ні дружина Олена Іванівна, ні діти (вже відомий в Європі молодий скрипаль та студентка-піаністка) не знають, що з руїн крихкого, як виявилось, батьківського дому в Спітаку страшного грудневого дня 1988 року він, на той час дванадцятирічний хлопчик, зміг узяти лише гостро заточений простий олівець... Під завалами залишилися батьки, паралізована бабуса, молодша сестричка, кішка Дора, квітуча фуксія, всі документи. Під тоннами бетону, мабуть, розкришився святковий сервіз «Мадонна», який мати ставила на стіл у великі свята... А ще там, під руїнами, похований куплений для нього, Арменчика, у комісійній крамниці німецький тромбон, за який так і не виплатили борги — гроші мати позичала в сусідів, які також не встигли врятуватися...

Армен залишився живий просто дивом — два дні був у столиці республіки на олімпіаді з фізики. Організатори олімпіади постаралися зробити дійство незабутнім святом для дітей-інтелектуалів: у програмі заходів передбачили не лише розв'язування задач «із зірочкою», лабораторні роботи і тестові

завдання — ще й екскурсії, інтелектуальну гру, «вогнище дружби» на заміській базі... Рідне місто, приїхавши, не впізнав — усупереч умовлянням педагогів з інтернату, куди його тимчасово помістили, вирушив у супроводі виховательки Рози Каримівни автобусом до Спітака. Приголомшений, довго ходив навколо купи битого бетону та шматків цегли, які колись були його домом, доки не зауважив свій гостро заточений простий олівчик, який дивом уцілів у цій страшній м'ясорубці. Роза Каримівна, витираючи сльози, запропонувала Арменові забрати олівець на пам'ять, тепер він лежить у шухляді письмового столу, під стіночкою праворуч.

— Як же так, Юліє Іванівно, як же так?! Даринка — найкраща наша учениця, у неї талант! — почувши приголомшливу новину, заламував руки із довгими аристократичними пальцями Армен Давидович, та переконати відвідувачку не зміг. Юля знала, що Дарина налаштована категорично — жодні вмовляння на неї, якщо надумала щось, не діють. Директор головував у комісії на випускному Даринчиному іспиті й під час її блискучої гри на фортепіано не міг стримати сліз, адже покладав на геніальну ученицю такі надії, такі надії!

• • •

Далі — у повній книжці «Даліла з Реліктової долини. жіночий детектив із львівською душею».
nashaknyga.com.ua